

Koningin van de Hemel

Anna Lascaris

mysterie

KONINGIN VAN DE HEMEL

Anna Lascaris

Eerste en tweede druk (e-book) 2020

Copyright © 2020 Anna Lascaris

Omslagillustratie Canstock

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:

Anna Lascaris. anna70lascaris@gmail.com

ISBN 9789464358209

www.bravenewbooks.nl

Ze doolde door de straten.

Een afzichtelijke oude vrouw.

Ze voelde haar krachten afnemen, maar de opdracht die ze nog moest volbrengen, hield haar op de been.

Onder een brug zakte ze in elkaar. Tranen liepen over haar gegroefde wangen. Het zou haar niet meer lukken om haar missie te verwezenlijken.

Toen ze een ziekenwagen werd ingedragen, vertrokken haar lippen zich tot een grijns.

Het was nog niet te laat.

1

Het stormde toen de postbode de post in de brievenbus deed. Ik pakte mijn jas, sloeg de kraag omhoog en rende zo hard als mijn zwangere buik het toeliet naar de brievenbus, die aan het begin van de oprijlaan stond.

Hijgend kwam ik de hal weer in en snoot mijn neus. De verkoudheid die ik al een paar weken had, zat me behoorlijk dwars. Mijn zwangerschap liep op zijn eind en ik had het al moeilijk genoeg met mijn conditie zonder dat gesnotter.

Ik hing mijn jas op in de garderobekast en ging aan de keukentafel zitten om de post door te nemen. De reclame legde ik opzij. De rekeningen en zakelijke brieven stapelde ik op en plaatste die op de hoek van de tafel. Die waren voor mijn man Dave.

Met de reclamebladen liep ik naar de kamer en ging in de relaxstoel zitten die de laatste twee maanden mijn domein was geworden. Hij stond tegenover een enorme flatscreen.

Opgelucht zakte ik erin weg en legde mijn voeten op het bijbehorende voetenbankje. Ik haalde mijn hand langs

mijn nek om mijn lichtbruine haar te bevrijden, dat klem was komen te zitten tussen de rugleuning van de stoel en mijn schouders.

Mijn ogen gingen de kamer rond die een mengeling van de smaak van Dave en mij was. Het in crème uitgevoerde meubilair en de rode relaxstoel waren mijn keuze. Dave had voor de wandversieringen gezorgd. Hij hield van Picasso en de kleuren daarvan gaven de kamer een vrolijk aanzicht.

De telefoon ging. Ik verwachtte dat het mijn vriendin Barbara was, maar het was een vreemde stem die mij te woord stond.

'Spreek ik met Maria Helena Koorenaar-Welders?'

Nadat ik dat had bevestigd, kreeg ik te horen dat er een oude vrouw in het ziekenhuis op sterven lag, die beweerde mijn grootmoeder te zijn.

'Mijn grootmoeder?' riep ik verbaasd.

'Ja mevrouw Koorenaar en ze heeft uitdrukkelijk naar u gevraagd.'

'O,' reageerde ik nogal onnozel. 'Weet u zeker dat het mijn grootmoeder is?'

'Nee, daarom bel ik u. Ze zegt dat ze Welders heet.'

Mijn hart begon te bonzen bij het horen van mijn familienaam. Het zou dus kunnen dat die vrouw in het ziekenhuis mijn grootmoeder is.

'Ik heb een grootmoeder die Welders heet, maar die heb ik al vijftintig jaar niet gezien. Ik dacht dat ze al lang dood was,' liet ik de vrouw weten.

'Het kan zijn dat mevrouw Welders zich heeft vergist, maar ze heeft uw naam toch duidelijk genoemd. Ik denk dat het verstandig is om naar haar toe te gaan, zodat u haar kunt

zien. Als ze uw grootmoeder niet is, kunnen we verder zoeken.'

'Ik kan er over een uurtje zijn,' hoorde ik mezelf zeggen.

Nadat de verbinding was verbroken, liet ik het vreemde bericht tot me doordringen. Waarom wilde de moeder van mijn vader mij op haar sterfbed spreken? Als kind had ik haar maar weinig gezien, omdat mijn vader steeds overhoop met haar lag en mijn moeder bang voor haar was. Waarom mijn vader altijd bonje met mijn grootmoeder had, weet ik niet meer, maar dat mijn moeder bevreesd voor haar was, herinner ik me nog als de dag van gisteren. Ik deelde haar angst namelijk ook. Ze deed me altijd aan een heks uit sprookjes denken.

Mijn grootvader heb ik nooit gekend. Die was voor de geboorte van mijn vader uit het zicht verdwenen. Over hem werd ook nooit gesproken.

Mijn vader stierf toen ik vier jaar was aan een hartstilstand. Hij was pas achtendertig. Mijn moeder was vijf jaar geleden gestorven. Zij was vijftig jaar en stierf net als mijn vader aan een hartstilstand. De reden van hun hartfalen hadden de doktoren niet kunnen achterhalen.

Zou mijn grootmoeder me daarover willen spreken? vroeg ik me af. Ze wist vast wel waarom mijn ouders zo jong aan een onverklaarbare hartstilstand waren gestorven. Misschien hadden ze een erfelijke aandoening gehad en was mijn hart ook niet in orde.

Dat moest het zijn! Ik kon geen reden bedenken waarom ze me anders bij zich liet roepen. Ik hoopte dat ze me ook iets over mijn vader kon vertellen, want van mijn moeder werd ik nooit veel wijzer toen ik als kind naar hem vroeg.

'Je vader was een lieve man die blaakte van gezondheid,' antwoordde ze vaak geëmotioneerd. 'Hij had nooit last van zijn hart.'

'Hoe kan hij dan dood zijn gegaan als hij niet ziek was, mama?'

Ik kan me nog de angstige blik in haar ogen herinneren toen ze me antwoordde: 'Dat heeft zijn moeder gedaan. Zij heeft je vader de dood ingejaagd!'

'Hoe dan?'

'Dat begrijp je nog niet lieverd. Als je groot bent, zal ik het je wel uitleggen.'

Dat antwoord vond ik heel onbevredigend. Maar ik vroeg niet verder, omdat ik het heel eng vond dat mijn grootmoeder zomaar mijn vader dood kon maken. Straks maakte ze mij ook nog dood.

Na het overlijden van mijn vader heb ik mijn grootmoeder niet meer gezien, want mijn moeder ging niet meer naar haar toe omdat ze bang voor haar was. En ik was blij dat ik niet meer naar dat enge mens hoefde te gaan. Nu nog lopen de rillingen over mijn lijf, als ik aan haar zwarte, doordringende ogen en haar rare hoge stem denk.

Gelukkig waren de ouders van mijn moeder wel een heel leuke opa en oma. Ze gingen met me naar speeltuinen en pretparken, maar ze verongelukten toen ik acht jaar was tijdens een busreis die hen een fijne vakantie beloofde.

Mijn moeder leed al aan nachtmerries door mijn enge grootmoeder, maar na de dood van haar ouders werd ze bang voor alles. Als we 's avonds in het donker over straat liepen, moest ik altijd voor haar uit lopen als we bij een hoek kwamen, al was het pas zes uur. Achter iedere deur en

in iedere portiek verwachtte ze gevaar. Als ik vroeg waarom ze steeds zo bang was, zei ze dat mijn grootmoeder haar overal achtervolgde. Als ik dan omkeek en haar vertelde dat mijn grootmoeder nergens te zien was, zei ze: 'Je kan haar ook niet zien, maar ze is er wel.'

Ik wist niet goed wat ik aan mijn moeder had. Ze was ontzettend lief voor me, maar haar angst voor mijn grootmoeder en haar achtervolgingswaan, maakten op den duur van mij een onzeker kind. Het gevolg was, dat ik een prooi werd voor de pestende kinderen op school. De plek waar ik me altijd veilig had gevoeld, werd gaandeweg een oord van schelden en spugen. De pesterijen heb ik altijd voor me gehouden, omdat ik mijn moeder niet nog banger wilde maken.

2

Ik was zeventien jaar toen mijn moeder stierf. Een dag voor haar dood had ze mijn hoofd tussen haar handen genomen en me waarschuwend aangekeken: 'Ga nooit naar je grootmoeder, Lena. Het is een gemeen mens dat het onheil over je uitroept. Door haar lijd ik aan angsten en nachtmerries en door haar is je vader overleden.'

Ik begreep nog steeds niet hoe mijn grootmoeder mijn vader aan een hartverlamming had kunnen laten sterven, en ook niet dat mijn moeder na al die jaren nog steeds nachtmerries over haar had. Als ik haar om opheldering vroeg, schudde ze haar hoofd en zei: 'Ik kan het niet verklaren, Lena. Ik weet alleen dat ze enge krachten heeft.'

Ik was bijna volwassen en ik geloofde niet meer wat mijn moeder me wijs probeerde te maken, maar toch ben ik nooit naar mijn grootmoeder toegegaan. Door de mysterieuze dood van mijn vader en de waarschuwingen van mijn moeder vlak voor haar overlijden, leek het me beter om bij haar uit de buurt te blijven.

Maar nu lag ze op sterven en had ze naar me gevraagd. Je moest wel een schoft zijn om daar geen gehoor aan te geven.

Ik kreeg de drang om mijn jas te pakken en meteen naar het ziekenhuis te gaan. Zonder mijn dikke buik had ik dat ook gedaan, maar mijn bewegingsvrijheid was beperkt geworden achter het stuur van mijn Mini. In de BMW van Dave kon ik wel rijden, maar die had zichzelf vandaag meegenomen.

Mijn horloge wees vijf uur aan. Dave kon ieder moment thuiskomen en ik wist dat hij me niet alleen naar het ziekenhuis zou laten rijden. Ik begon broodjes te smeren die we onderweg in de auto konden opeten. Ik wilde geen tijd verspillen aan het bereiden van een maaltijd, omdat de kans bestond dat ze gestorven was, voor ik haar naar de duistere doodsoorzaken van mijn ouders kon vragen.

Tijdens het maken van de broodjes dacht ik aan mijn moeder die zo in angst had geleefd door de invloed die haar schoonmoeder op haar had. Gelukkig was de moeder van Dave niet zo. Zijn ouders waren lieve mensen met wie ik het goed kon vinden. Ook met Dave had ik het getroffen. Hij was knap, lief en heel zelfverzekerd. Zijn baan als econoom bij de gemeente Amsterdam was hem op het lijf geschreven. Hij had op zijn dertigste al een fantastisch salaris en we woonden in een vrijstaand huis in Amsterdam Oud-Zuid.

Dat hij voor mij was gevallen vond ik nog steeds ongelooflijk. Ik was maar een alledaags persootje. Mijn opleiding ging niet verder dan de MAVO en mijn carrière bestond uit een baantje in een supermarkt. Daarbij was ik

wees. Omdat mijn ouders geen broers of zusters hadden, was ik met zeventien jaar al op mezelf aangewezen.

Ik was vijftientwintig jaar toen Dave bij de toonbank van de vleeswarenafdeling voor me stond. Hij was een echte heer in zijn maatpak en stropdas en ik kon mijn ogen niet van zijn knappe gezicht afhouden. Met kloppend hart had ik naar zijn wensen gevraagd. Zijn donkerblauwe ogen hadden me geamuseerd aangekeken toen hij antwoordde: 'Een avondje stappen.'

Mijn wangen voelde ik gloeien toen ik de wachtende klanten hoorden gniffelen. Hij redde mij door meteen twee ons oude kaas te bestellen. Een jaar later waren we getrouwd en hoefde ik niet meer te werken. We wilden een groot gezin maar het duurde drie jaar voor ik zwanger werd en we ons konden verheugen op de babygeluidjes die binnenkort ons huis zouden vullen.

3

De auto van Dave reed de oprijlaan op. De wind deed zijn best mijn rozen te strippen, maar eind juli waren ze nog goed tegen de storm bestand. Ik deed de voordeur open en wenkte Dave om binnen te komen, voordat hij zijn auto in de garage kon zetten. Hij parkeerde hem op de oprijlaan en kwam nieuwsgierig over het lichtgrijs betegelde pad naar me toe.

Opgewonden wachtte ik hem op, maar voor ik iets over het telefoontje kon zeggen, werd mijn mond gesnoerd met een zoen. Hij schopte met zijn voet de deur achter zich dicht en zijn hand streek over mijn buik. 'Alles goed daar?'

'Ja, met de baby is het prima, maar ik heb een vreemd bericht gehad.'

'O?'

Ik ben gebeld door het ziekenhuis. Het gaat over mijn grootmoeder.

Met een verwonderde blik keek hij me aan. 'Leeft die dan nog?'

Ik knikte. 'Dat wist ik ook niet, maar het schijnt dat ze in het AMC op sterven ligt en me wil spreken.'

Hij was even overvallen door het bericht, maar zei toen: 'Laten we er dan maar snel naar toe gaan.'

'Ik heb een paar broodjes gemaakt. Als je het niet erg vindt, eten we die in de auto op,' zei ik.

Dave knikte en verwisselde zijn lange jas met een bruin leer jack.

'Je grootmoeder is erg eenzaam geweest, denk ik. Toch wel zielig voor haar,' zei hij, toen we naar de auto liepen.

'Zielig heb ik haar nooit gevonden, maar in vijfentwintig jaar kan er veel met een mens gebeuren,' antwoordde ik toen ik in de auto stapte.

'Het kan zijn dat ze wroeging heeft over hoe ze je ouders heeft behandeld. Misschien wil ze je zeggen dat ze altijd van je heeft gehouden. Dat soort dingen doen mensen toch wel eens als ze voelen dat ze dood gaan?'

'Zou kunnen,' gaf ik toe. 'Maar liever hoor ik van haar waarom mijn ouders zijn gestorven aan een onverklaarbare hartstilstand. Ik vind het nog steeds vreemd dat de oorzaak daarvan niet door een dokter kon worden vastgesteld.'

Terwijl ik door het voorruit staaarde, zei ik: 'Ik denk dat ik mijn hart moet laten onderzoeken. Misschien is die ook niet helemaal in orde.'

Dave draaide zijn hoofd geschrokken naar me toe, maar toen knikte hij. 'Dat zou ik zeker doen, Lena. Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht.'

'Ik heb er nooit bij stilgestaan dat mijn hart niet goed zou zijn. Dat komt waarschijnlijk omdat mijn moeder me herhaaldelijk vertelde dat het hart van mijn vader gezond

was en dat mijn grootmoeder hem een hartstilstand had bezorgd.' Hoofdschuddend keek ik Dave aan. 'Dat kan toch niet?'

'Nee, dat rare verhaal is op de een of andere manier in het hoofd van je moeder gekomen.' Hij zweeg even omdat hij naar de linker weghelft uitweek om in te halen. 'Is ze weleens bij een psychiater geweest vanwege haar angsten?'

Ik dacht even na, maar schudde toen mijn hoofd. 'Zover ik weet niet. Wat ik wel weet, is dat ze er stellig van overtuigd was dat mijn grootmoeder het kwaad over je uit kon spreken. Daarom waarschuwde ze me voor haar.'

'Misschien krijg je daar straks antwoord op als je haar ziet.'

'Dat hoop ik van harte,' zuchtte ik.

4

Dave had onder het rijden vier broodjes verorberd. Ik deed de hele weg over één broodje. Ik dacht steeds aan mijn grootmoeder. Hoe zou haar heksengezicht er nu uitzien als de dood daarop te lezen was?

We liepen naar de receptie van het AMC en ik vertelde aan een vriendelijke dame dat mijn grootmoeder naar me had gevraagd. Ik gaf haar mijn naam en ze wist meteen wie ik was. Ze vroeg ons om even te wachten.

Nu ik op het punt stond om mijn grootmoeder te zien, werd ik onzeker. Ik wist niet wat me te wachten stond. Het liefst ging ik meteen naar haar toe, dan had ik het achter de rug.

Na tien minuten, waarin ik geen moment stil kon zitten, kwam er een keurige vrouw van middelbare leeftijd naar ons toe. Ze stelde zich voor als Agnes en was gastvrouw.

'Dokter Welman wilt u eerst spreken voor u naar uw grootmoeder gaat. Wilt u mij maar volgen?'

Dave trok me uit de stoel omhoog en met zijn arm om me heengeslagen, volgden we de vrouw met de lift naar de tweede verdieping.

Dokter Welman bleek een zeer jonge, vlotte vrouw te zijn die ik eerder in een callcenter zou verwachten. De ernst in haar ogen sprak dat echter tegen en maakte me bovendien nog onzekerder dan ik al was.

Dave merkte mijn gespannenheid. Hij pakte mijn hand en vroeg de arts waarom ze ons wilde spreken.

Ze knikte ons toe en zei: 'Gaat u zitten alstublieft.'

Voorzichtig nam ik een puntje van de stoel in beslag. Ik wilde niet zitten. Ik wilde naar dat mens dat dood lag te gaan, zodat ik weer snel naar huis kon.

Dokter Welman richtte haar ogen op mij en vroeg: 'Hoe goed kent u uw grootmoeder?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik ken haar helemaal niet. Ik heb haar al vijftwintig jaar niet meer gezien. Ik weet niet eens wat haar voornaam is. Mijn moeder heeft die nooit genoemd.'

Dokter Welman bleef me met haar helderblauwe ogen aankijken, terwijl ze met een pen op haar bureau tikte. Het irriteerde me. Ze wilde iets van me weten wat ik haar waarschijnlijk niet kon vertellen.

'Uw grootmoeder heeft een zeer hoge leeftijd bereikt, maar we weten niet hoe oud ze is. Ze had geen papieren bij zich. Weet u hoe oud ze zou kunnen zijn?'

Terwijl ik mijn schouders in een negatief gebaar ophaalde, probeerde ik uit te rekenen hoe oud ze moest zijn.

'Ik weet wel dat ze vijfenveertig jaar was toen mijn vader werd geboren,' zei ik hardop. 'Hij stierf toen hij zesendertig

jaar was. Ik was toen vier en ben nu achtentwintig dus moet ze...honderdvijf jaar zijn!

Het ongeloof waarmee ik haar leeftijd uitsprak, scheen dokter Welman niet te delen. Rustig knikte ze. 'Dat had ik wel verwacht. De testen die we bij haar hebben gedaan, wijzen op een heel hoge leeftijd, alleen tonen die niet precies aan hoe oud ze is. U moet weten dat uw grootmoeder een paar dagen geleden zonder papieren onder een brug in Amsterdam is gevonden. Ze was onderkoeld, maar verder mankeerde ze niets. Ze gebruikt ook geen medicijnen, wat zeer zeldzaam is op zo'n hoge leeftijd.'

'Onder een brug?'

Dokter Welman knikte. 'Ja uw grootmoeder is werkelijk een raadsel voor ons.'

'Nou, voor mij anders ook. Maar hoe is het nu met haar? U zei net dat ze niets mankeerde, maar door de telefoon kreeg ik het bericht door dat ze stervende is.'

'Uw grootmoeder liet ons gisteren weten dat ze doodgaat en u zo spoedig mogelijk wil spreken. Haar stem was zwak en had een ijle klank, wat waarschijnlijk te wijten is aan haar hoge leeftijd.' Er kwam een zorgelijke rimpel in haar voorhoofd. 'Maar wat we wel vreemd vinden, is dat haar vingers uitzonderlijk groot zijn en dat ze zwarte nagels heeft. Dat heeft niets met leeftijd te maken. Ik hoop dat u wat meer over haar te weten kan komen. Vanaf dat ze is binnengebracht, heeft ze niets gezegd. Behalve dat ze vanmiddag naar u heeft gevraagd.'

Ik voelde me onrustig worden. *Je grootmoeder roept het onheil over je uit*, galmde de waarschuwing van mijn moeder door mijn hoofd. Tegelijkertijd wist ik dat dat onzin

was. Mijn grootmoeder lag op sterven, wat kon ze me nou aandoen?

'We zullen het proberen,' nam Dave het woord toen hij mijn gespannenheid aanvoelde. 'Maar ik betwijfel of we iets uit haar kunnen krijgen. Ik vraag me zelfs af of ze haar kleindochter nog wel kent.' Hij stond op en vroeg op welke kamer mijn grootmoeder lag.

'Kamer dertien.' Ze wees ons hoe we daar konden komen.

Kamer dertien ook nog, dacht ik, toen Dave me uit de stoel omhoog hielp en met me de kamer uitliep.

Mijn hart bonsde in mijn keel toen ik voor haar deur stond. Het was alsof er iets vreselijks over die drempel op me lag te wachten. Schoorvoetend liep ik met Dave kamer dertien in.

Ze lag alleen op de kamer. Mijn adem stakte toen ze met een hand die tweemaal zo groot was als de mijne naar Dave wees. Haar zwarte nagels priemden zijn richting uit.

'Wilt u weggaan. Ik wil alleen met mijn kleindochter spreken.' Haar ijle stem bleef onheilspellend in de ziekenkamer hangen.

Dave verstijfde en ik verschool me achter zijn rug, net zoals ik me als kind achter de rok van mijn moeder verstopte.

'Ze heeft klauwen,' kwam het vol afschuw over mijn lippen.

Toen vermande ik me. Dit keer liet ik mijn angst niet overheersen. Ze had me zelf geroepen en nu wilde ik ook weten wat ze me te vertellen had. Ik stapte achter de rug van Dave vandaan en keek naar het bed waar mijn grootmoeder in lag. Nu ik haar beter kon zien, viel mijn mond van

verbijstering open. De rimpels in haar grauwe gelaat waren diepe geulen. Haar lippen waren nauwelijks te zien, omdat die opgeslokt werden door de vouwen die van haar neus in haar mond verdwenen. Haar grijs-zwarte haren waren stijf en ontzettend lang.

Mijn ogen gingen over het laken waar ze onder lag, maar als ze me hadden gezegd dat daar een paar jassen lagen had ik het ook geloofd. Het laken bolde amper twee decimeter op.

Dave sloeg zijn arm over mijn schouders en trok me beschermend tegen zich aan. 'Wat een afschuwelijk mens,' murmelde hij in mijn haar.

'Ga weg!' Het was bijna een gil, zo hoog klonk haar stem.

Dave hield me nog steviger vast. Ik stond in tweestrijd of ik ook de kamer uit zou gaan, maar de nieuwsgierigheid won het van mijn twijfel.

Ik haalde zijn hand van mijn schouders. 'Ga maar even de gang op. Ze gaat me niets zeggen met jou erbij, maar laat de deur op een kiertje.'

'Weet je het zeker?'

Dapper knikte ik hem toe. Onwillig liep hij de ziekenkamer uit.

Toen was ik alleen met haar. Stokstijf bleef ik een meter van haar bed af staan. Haar lange zwarte nagels wenkten me dichterbij te komen.

Het was alsof mijn moeder in mijn oor schreeuwde: *Ga niet!*

Maar het lukte me niet om weg te lopen. Het leek of ik werd gedwongen steeds een stap naar voren te doen.

'Waarom wilt u me spreken? Waarom zegt u niets?' bracht ik schor uit.

'Kom maar hier.'

Ongewild deed ik wat ze vroeg.

Ze opende haar mond, maar in plaats dat ze wat ging zeggen, verscheen er een duivelse lach op haar gezicht. Haar hand sloot zich met een ijzeren greep om mijn pols en trok me naar zich toe.

De schreeuw om hulp bleef in mijn keel steken toen die duivelse lach zich tot een afschuwelijke grijns verbreedde en haar ogen bijna wit werden toen ze mijn ziel inkeken. Toen liet ze me los.

'DAVE!!!'

De deur vloog open en ik wierp me overstuur in zijn armen.

'Wat is er, Lena?'

Met mijn hoofd tegen zijn borst gilte ik: 'Ze is een duivel! Ze heeft witte ogen en een afschuwelijke mond! Ze heeft iets met me gedaan!'

Dave drukte op het belletje boven het levenloze lichaam van mijn grootmoeder. Dokter Welman kwam even later binnen en onderzocht haar.

'Ze is gestorven.' De dokter deed haar oogleden omhoog. Alleen het wit van haar ogen was te zien. Om haar mond lag de starre trek van een dode.

'Heb je dát gezien, Lena?' Dave draaide mijn hoofd naar de dode vrouw.

'Nee, ze was niet dood. Ze leefde nog toen haar ogen wit werden en haar mond heel eng ging doen.'

Dokter Welman nam ons mee naar haar kantoor. Zodra ik tegenover haar zat, begon ik hikkend te vertellen over de enge tronie van mijn grootmoeder.

'Ik heb mijn grootouders in hun kist zien liggen en ik heb mijn moeder dood zien gaan, maar die hadden er vredig uitgezien. Mijn grootmoeder was echt eng!'

'Ik kan me goed voorstellen dat haar dood u heeft afgeschrikt. Uw grootmoeder was een heel lelijke vrouw. Om de dood bij haar te zien intreden moet een nare ervaring voor u zijn geweest,' sprak dokter Welman me geruststellend toe.

'Maar waarom heeft ze me hier laten komen? Ze heeft geen woord tegen me gezegd. Ze heeft me alleen hard beetgepakt en me tegen zich aangetrokken.' Onwillekeurig wreef ik over mijn onderarm waar ik nog de druk van haar klauw voelde. 'Ze heeft me de stuipen op het lijf gejaagd.'

'Ik denk dat de dood uw grootmoeder heeft overvallen voor ze iets tegen u heeft kunnen zeggen. De grimas die u hebt gezien kan paniek zijn geweest omdat ze zich niet meer kon uiten.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Het was geen paniek. Ze heeft me bewust met die griezelige ogen aangekeken en de aanraking van haar hand ging door mijn hele lichaam. Ze heeft iets heel engs met me gedaan!'

De dokter stond op en kwam naar me toe. Ze boog zich over me heen en probeerde me gerust te stellen. 'U moet dat beeld uit uw gedachten zetten. Wat u denkt kan niet.' Ze wees naar mijn buik. 'Door uw zwangerschap bent u extra emotioneel. Het is tenslotte toch uw grootmoeder die is overleden.'

Ik bleef haar met een nietszeggende blik aankijken terwijl het in mijn hoofd bleef spoken: *Ze roept het onheil over je uit.*

Dave pakte mijn hand. 'Kom Lena, we gaan naar huis. Je moet deze nare ervaring zo snel mogelijk vergeten.'

Dokter Welman vroeg: 'Mogen we haar lichaam onderzoeken?'

De vraag overviel me. 'Waarom?' vroeg ik haperend.

'Om haar doodsoorzaak vast te stellen. Het is een raadsel dat ze op die hoge leeftijd nog kerngezond was en toch stierf.'

'Vind je dat goed?' vroeg Dave.

Ik knikte hem zelfverzekerd toe. Wat mij betrof mochten ze haar in duizend stukken snijden.

We namen afscheid van dokter Welman en liepen naar buiten. Dave deed het portier voor me open. Hij startte de auto en reed het parkeerterrein af.

'Als ik had geweten dat het zo zou aflopen, had ik je niet naar haar toegebracht.' Dave legde zijn hand op mijn knie. 'Vergeet dat vreselijke mens, wil je? Denk aan ons dochtertje, dat binnenkort in je armen ligt.'

Ik knikte, maar mijn grootmoeder vergeten ging niet, hoe graag ik dat ook wilde. Haar ogen hadden zich dwars door me heen geboord. Het was een blik van een stervend monster.

Had ze me soms laten komen om me bang te maken? Ging het door me heen. Waarom zou ze die behoefte hebben op haar sterfbed? Als ze mij kwaad toewenste omdat mijn vader en moeder niets met haar te maken wilden hebben,